

Nikon for folket

Nikons nye automat NIKON EM bryder nu med de vante toner fra det japanske topfirma

Når Nikon EM i løbet af sommeren kommer på markedet, betyder det Nikons totale overgivelse til tidsautomatik, sådan som det også kendes fra den gode, gamle Nikkormat EL og mange andre apparater i handelen.

Men den nye, i øvrigt fikse lille sag fra familien med de berømte aner, F og F2, Nikkormat og FE/FM, er mere end blot det sidste skud på stammen. Det er et gennemkonventionelt fotografiapparat, hvis eneste funktion er at tage billeder – vel at mærke gode, skarpe og lydefri billeder, og i en tid, hvor selv forbenede professionelle så småt er ved at acceptere automatik, i det mindste til reserveapparaterne, er der ingen tvivl om, at Nikon EM vil finde sin plads, også hos fagfotografen.

Nikon har ikke ladet udviklingen dirigere af de superautomatiske apparaters digitalcomputere, ej heller af dobbeltautomatik som Canons A1 eller Minolta XD 7, men er blevet ved den gode, gennemprøvede, elektroniske spaltetlukker, et godt, »solidt« greb om blænderingen, lynhurtig og sikker fokusering og et hårfint, men bestemt aftryk. EM er et apparat, man vænner sig til i løbet af meget kort tid.

Jeg har fotograferet meget med Pentax ME, og jeg er for tiden i gang med Canon A1, og hvor den sidste rummer et væld af muligheder (man løber aldrig tør for metoder), så har Pentaxen det store gode, at den er fantastisk hurtig at få gjort klar til skud. Retfærdigvis skal Canons

programmeringsautomatik nævnes, men der er ingen tvivl om, at Nikon EM, Pentax og lignende er drøngode actionkameraer, hvor Canon er for dedikerede billedkunstnere.

Nikon har dog »lusket« et par nyheder med EM: Hvis eksponeringen sker på lukkerhastigheder under 1/30, eller hvis kameraet »løber tør« for lukkertider (max. 1/1000), lyder en lille »bib-bib«-lyd. Da jeg omtalte denne detalje for en pressefotograf, var hans kommentar: – Det er da også rart at være fri for alle de lys og lignende, som kan forstyrre søgerbilledet og distrahere i det afgørende sekund, inden man trykker på knappen.

Der er mulighed for eksponeringskorrektur på EM. Ved tryk på en knap til venstre for objektivfatningen springer lukkerhastigheden halvandet trin ned, svarende til halvanden blænde. Man spørger sig, hvorfor der ikke er en drejeknap med måske et par blænders spring til hver side. Svaret er naturligvis, at Nikon vil imødekomme alle de, der som jeg selv undertiden glemmer at stille tilbage.

Den langt overvejende del af alle fotografier, som har krævet eksponeringskorrektur, er modlysoptagelser, hvor automatikken gerne vil »knibe øjet sammen« mod lyset, og derved underekspone motivets vigtigste detaljer. Jeg kan ikke selv mindes, hvornår jeg har korrigeret for et overbelyst motiv på sort baggrund, men modlysoptagelser laver jeg hver dag – næsten da. Nikon er med andre ord ikke så



The new Nikon Series E 100mm f/2.8, 50mm f/1.8 and 35mm f/2.5 lenses

tosset at ofre elektronik på en korrigeringsmulighed, som kun helt professionelle benytter. Her kommer en realistisk vurdering af kundekredsen til EM ind i billedet. Det er nok ikke skudt meget forbi, at Nikon EM især henvender sig til den avancerede amatør, som ønsker et ukompliceret værktøj, effektivt og holdbart, som han kan byde en virkelig hård behandling år ud og år ind.

Selvfølgelig kommer jeg ud for at korrigere »den anden vej«, og jeg skal være den første til at indrømme, at jeg ikke vil undvære de to »negative« blændetrin på min Canon. Jeg er fanatisk 400-asa-mand, men når nød tvinger mig til at anvende f.eks. en 100 asa film, klarer jeg den med eksponeringskorrektionen – så passer pengene. Samtidig ved jeg, at når knappen står på minus to blænder, så har jeg ikke den van-

te film i apparatet. Idiotsikkert, ikke? Og jeg skal blot huske at presse filmen, når jeg fremkalder den.

Den mulighed har Nikon EM ikke. Den går forretningsmæssigt lige på og hårdt – ingen plads for selvkonstruerede fif, hvilket betyder, at man heller ikke roder sig ud i huskereglene, man kan fare vild i. Det er på sin vis nok en stor fordel for det store flertal af fotografer.

Nikon har udviklet en serie optikker til EM, ikke under det kendte Nikkor-navn, men under betegnelsen Nikon-E. Det er optik i den fornuftige prisklasse. konstrueret efter moderne, forenkede metoder, som giver fin tegning og opløsning, uden dog at holde de ekstremt høje normer, Nikkor kræver. Imidlertid kan den kræsne uden videre montere Nikkor optik A1 på EM – så er billedkvaliteten den bedst opnåelige i dag, men så koster optikken også en del mere end det, man normalt giver for objektiver til kameraer.

EM er forberedt for motor, og her har Nikon overført teknikken fra motoren MD-11, som oprindeligt er udviklet til Nikon FM og FE. Den nye motor hedder MD-E, og kobles uden videre under EM – der er ikke dæksler at fjerne af nogen art, hvilket nok skal gøre den amatør glad, som kun anvender motor ved specielle lejligheder. Motoren, som egentlig blot er en winder, fører filmen frem med indtil to billeder pr. sekund – absolut tilstrækkeligt til det meste arbejde.

Krakilere vil sikkert efterlyse en nedblændingsknap til kontrol med dybdeskarphed, og atter andre vil spørge efter en »huskelås« til pletmåling af f.eks. ansigter. Jeg spørger: Hvor tit har almindelige mennesker brug for at vurdere dybdeskarphed? – og professionelle ved altid, hvor deres blænde står – og er dermed aldrig i tvivl om dybdeskarpheden. OK, det er da rart at have, men jeg savner det ikke på EM. Om huskelåsen er der kun så meget at sige, at jeg fin-

der den slags dingenoter praktiske i teorien, men mindre hensigtsmæssige i almindelig brug. Under alle omstændigheder klarer eksponeringskorrektionen helt af sig selv langt de fleste af disse tilfælde. EMs er legende let for hvermand at finde ud af.

EM kan kun måle lys og arbejde elektronisk – besynderligt nok – når der er strøm på batteriet. Den er udstyret med en prøveknap, og er man så uheldig, at kraften er gået af batteriet, er man henvist til at arbejde på 1/90 sekund, som er EMs eneste mekaniske lukkertid. Man er nok bedst hjulpet, hvis man pakker et ekstra batteri i samletasken.

En god detalje ved EM er i øvrigt, at den er forsynet med en automatisk afbryder, som af sig selv slår strømmen fra, når man ikke har brugt apparatet i et minuts penge.

EM er forsynet med selvudløser – denne mærkelige dingenot, hvis opgave det oprindeligt var at give »fotografen« lejlighed til selv at komme med på billedet.

Den slags egocentricitet hører vist fortiden til, men ikke desto mindre er en selvudløser uundværlig. Den giver nemlig mulighed for vibrationsfri udløsning ved naturoptagelser, hvor man med fast hånd støtter kameraet mod en mur, et gelænder eller lignende.

Konklusionen på mit flygtige møde med Nikon EM må blive stor tilfredshed over, at Nikon åbner vejen til det store tilbehør, hvoraf det meste kan bruges til EM uden videre, og resten via mindre ændringer. Samtidig har Nikon givet publikum et fornuftigt kamera til en overkommelig pris, et kamera, som takket være en enkel, men snild konstruktion er så pålideligt og driftssikkert som alt andet, der står Nikon på. Nikon har gjort sine høje kvaliteter til folkeeje med EM. At der så endda er tale om et lækkert lille »øje« med gode betjeningsgreb og en meget foto-venlig håndtering af fremføringsarmen, er kun yderligere plusser. Nikon-navnet lider ikke ved at bringe EM på markedet.